

עצומה לראש הממשלה

תא הסטודנטים של תנועת העולם הזה — כוח חדש באוניברסיטת תל-אביב יום הגשת עצומה. אם אתה מסכים לדיעה זו — גזור עצומה זו, חתום עליה, החתם את ידידיך החושבים כמוך, ושלח אותה לת.ר. 136, תל-אביב.

בשעה זו של הכרעה פנימית, חשוב ביותר להביא לתודעת הממ"שלה כי הולך וגדל מחנה התומכים ברעיון כינון השלום בין ישראל ובין מדינה פלסטינית.

לכבוד

הגברת גולדה מאיר,
ראש ממשלת ישראל,
ירושלים.

גברתי ראש הממשלה,

בפרלמנט הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב, שנערך ביום 7.1.1.70, הצביעו 45% מן המשתתפים בעד הצעת החלטה שהוגשה עליידי ח"כ אורי אבנרי, מטעם סיעת העולם הזה — כוח חדש.

וזהו נוסח ההחלטה:

„תוך קביעה שצה"ל לא ייסוג משום שטח אלא אחרי כינון מציאות של שלום — אנו קוראים לממשלת ישראל להצהיר על הכרתה בקיומו ובזכויותיו של העם הפלסטיני, ולנקוט יוזמה כדי להשיג שלום עימו.“

אני הח"מ מבקש בזה להודיעך כי אני מצטרף לקריאה זו.

השם	הכתובת	המקצוע	החתימה

מועצת התלמידים

של תנועת העולם הזה — כוח חדש

תלמיד תיכון! הולכת ומוקמת תנועה ארצית של תלמידים שאיכפת להם — לשם פעולה ממשית למען השלום והדמוקרטיה.

אל תיעדר! תן לנו יד! גזור את התלוש שלמטה, ושלח אותו באופן רחוק לתא-דואר 136, תל-אביב, על שם מועצת התלמידים.

אם יש לך חברים בכיתה הספר ובכיתה — או בכל מקום אחר — המוכנים להצטרף אף הם — צרף גם את שמותיהם!

- ☐ אני מבקש להמציא לי חומר הסברה של תנועתכם בלי התחייבות מצדי.
- ☐ אני מזדהה עם חלק מרעיונותיכם ומבקש לקבל חומר שוטף.
- ☐ אני מוכן להתנדב לעזרת מועצת התלמידים ולהשתתף בפעולותיה.
- ☐ אני מבקש להצטרף כחבר לתנועת הנוער.
- ☐ אני מוכן לארגן חוג בית בביתי.

שם	הכתובת המלאה	טלפון
	רחוב	מס'
	העיר	
גיל	ביה"ס	כיתה

ימור לכל פצוע

משפחת כל חלל

עוד בכנסת הקודמת נטלה סיעתנו לידה את היוזמה להביא את הממשלה להנהגת עיטורים לחיילי צה"ל. הגשנו הצעת-חוק פרטית, והשגנו את מטר-נו: כאשר הגיעה הצעתנו סוף-סוף לדיון, הזדרזה הממשלה להודיע שהיא עצמה יוזמת עכשיו הצעת-חוק משלה.

השבוע הגיעה הצעת-חוק ממשלתית זו לקריאה סופית. אולם חסרו בה שני דברים מהותיים, שהיו כלולים בהצעת-החוק המקורית שלנו: עיטור לפצועים ועיטור לחללים.

הגשנו הסתייגויות על מחדל זה, ונימקנו אותן כדלהלן:

דרי אבנרי: אנו מאמינים שראוי כל אדם שנפצע בשירות לאות על עצם פציעתו. זה מקובל בצבאות רבים בעולם, ואולי בכולם. המפורסם ביותר הוא אות „לב מן“ שבצבא ארצות-הברית. מקבל אותו כל חייל שנפצע, בכל פעם שהוא נפצע. מהתי תמיד, ואני תמה שבעתים היום: מדוע לא נתקבל הדבר האלמנטרי הזה אצלנו? ו לי, במלחמת-השחרור, להיות זמן ממושך בחברת פצועים.

נורתו של פצוע בכית-חולים עולה על גבורתו של אותו איש ת פציעתו. המלחמה הזאת בחזית הלבנה, בחזית בית-החולים, לחמה לחיים, הם אחד הדברים המרכזיים בהווי הצבא.

ים שנפצע בקרב, שעבר את שלבי הגיהנום של בית-החולים וההבראה במשך חודשים, יך שנה, לעיתים שנתיים, לעיתים שנים רבות, בהשתחררו מהצבא הוא חוזר לחיים לחיים, וכאילו כל הדבר נמחק ואיננו.

ני פוגש את האנשים, שפגשתי בבית-החולים, והם מתהלכים ברחובות ככל אדם אחר. זכר למה שעבר עליהם, אלא אם כן הם נכים, ומעל לדרגת-נכות מסוימת. אז זכותם



לוחם פצוע בדרך אל העורף

יש את אות-הנכה. ההבדל הוא בכך, שאות-הנכה אינו מקובל בציבור כאות-כבוד, כי אם מהססים לענודו. כי זהו אות המעיד על נכות, על מום, על ליקוי.

אני רוצה שמינהג אות-הפצוע, המעיד כי האדם נפצע בהיותו בצבא, ולא חשוב אם נע תוך מעשה גבורה או לא. ייתכן שנפצע בשעה ששכב במארב, וחוליית אנשי-פתח נה על המארב וזרקה רימון. אין כאן מעשה גבורה. זה מעשה יום ביומו ולילה בלילה. אך גם אם לא היה זה מעשה גבורה, היה עליו לשכב במשך חודשים בבית-החולים. האם לא מגיע לו ציון כשל כך? האם לא מגיע לו לענוד

זרמנויות חגיגיות, ביום-העצמאות למשל, סמל המעיד עליו שנפצע? על אחת כמה וכמה שדרוש אות לחללי צה"ל, אות שיימסר למשפחת ההרוג.

לא די בתעודה. צריך שיהיה אות, שאפשר יהיה לתלותו על הקיר בית, שיוכיח לכל באי-הבית שפה היה בן שנפל בצבא.

נדמה לי שזה כל-כך מובן מאליו, שאני תמה על עצמי, שעלי לעמוד כאן ולהסביר.

צבא בלי פאתוס!

בעיקבות הצעת-החוק המקורית שלנו, הציעה הממשלה בהצעת-החוק שלה לתת לעיטורים שמות פשוטים ופרוזאיים — „עיטור הגבורה“, „עיטור העוז“, „עיטור המופת“.

נגד הצעה זו, נוצרה קואליציה מזוהה של מחפשי פאתוס לאומני: גח"ל, המפד"ל ומק"י. הם הציעו לקרוא לעיטורים על שם יהודה המכבי, יהושע בן-נון, דוד המלך, ברי-בוכבא, לוחמי-הגטאות, וכיוצא באלה.

לא היתה לי הזכות להגיב על כך, במיסגרת הקריאה השנייה של הצעת-החוק, אך הספקתי להגיב להנמקת ההסתייגויות שלנו את הקטע הבא:

אורי אבנרי: חוק זה הוגש עליידי צה"ל, עליידי שר-הביטחון בשם צה"ל. הוא הוכן בצה"ל, הוא מתאים לרוחו של צה"ל, ואין זה מיקרה שצה"ל בחר בשמות שים זהקא, לא בשמות מפוארים ולא מצלצלים.

אין כאן פאתוס, והנוסח הוא בלתי-פאתטי, כי זהו רוחו של צה"ל. אותו מיסחור של הגבורה, שהוגבג לשירים מסוימים ולפירסומת מסוימת, אינו תואם ז רוחו של צה"ל.

צה"ל איננו רוצה באותה רוח בומבאסטית של תקופת סטאלין. אין ו צורך בכך, ולא מפני שאין לו זיקה להיסטוריה. צה"ל איננו זקוק שום אמצעים מלאכותיים!